

Hvor er legitimiteten?

Innvandrings-, handels- og eierskapspolitikken undergraver regjeringens egne målsetninger.

NAOMI ICHIHARA RØKKUM
SENTRALSTYREMEDLEM I UNGE VENSTRE

Kronikk. Rødgrønn utenrikspolitikk har lenge vært basert på å fremstille Norge som en «snill aktør» i verdenspolitikken. Større respekt for folkeretten og menneskerettighetene, samt bekjempelse av fattigdom frembringes som viktige mål. Samtidig fører regjeringen en innvandrings-, handels- og eierskapspolitikk som bidrar til å undergrave de samme målene.

Den stramme asylpolitikken som regjeringen la frem den 3. september, er ett av mange aspekter. Selvfølgelig skulle man ønske seg en verden der folk ikke ble tvunget vekk fra sine hjemland, men slik er det dessverre ikke. «Lykkejeger» bør aldeles ikke oppfattes som et negativt ord. Det å prøve å skape en bedre hverdag, er en naturlig iboende egenskap hos mennesker. Skal Norge møte disse individene med en stengt dør? Er det greit kun å hjelpe folk i nød så lenge de befinner seg langt unna, og ikke tillate dem inn i vår egen rekkevidde?

Vi har ikke en innvandringskrise i Norge i dag, slik arbeids- og ekskluderingsminister Dag Terje Andersen hevder. Statistisk sentralbyrå (SSB) har nylig publisert forskning som viser at ungdom med innvandrerbakgrunn lykkes omtrent like godt med å skaffe seg skoleplass og jobb som andre norske ungdommer. SSBs tall viser videre at antall årlige asylsøkere i snitt har blitt mer enn halvert siden forrige regjeringperiode. Likevel ser ikke regjeringen kontradiksjonen i å fremstille Norge som et samvittighetsfullt land, som bryr seg om andre menneskers lidelse, samtidig som de praktiserer det motsatte her hjemme. Unge Venstre mener det er uholdbart å ofre menneskers mulighet til et verdig liv mot et par velgerstemmer som Arbeiderpartiet (Ap) taper til Fremskrittspartiet (Frp).

Falsk trygghet i bistandspenger Videre skryter regjeringen av vår bistand i andel av brutto nasjonal inntekt (BNI), samtidig som de fører en jordbruks- og handelspolitikk som bidrar til å opprettholde fattigdom i u-land. Bistanden er viktig, men det alene vil ikke bidra til utvikling. Den skal heller ikke være en sovepute, som bygger opp et ego og en nasjonal samvittighet – regjeringen skal ikke kjøpe seg god samvittighet. Slik lederen av utviklingsutvalget Gunstein Instefjord påpeker, er bistand kun en brøkdel av det som skal til for å bidra til utvikling i fattige land. Importen fra Afrika utgjør kun én prosent av norsk import, likevel er denne summen

Importen fra Afrika utgjør kun én prosent av norsk import. Likevel er denne summen større enn samlet norsk bilateral bistand til afrikanske land.

større enn samlet norsk bilateral bistand til afrikanske land. I tillegg ytrer Den afrikanske union (AU) at handel er viktigere enn bistand.

I denne sammenheng tydeliggjøres en dobbeltmoralisk politikk i årets landbruksoppgjør. Et rekordhøyt oppgjør, takket være Senterpartiet (Sp) i Landbruksdepartementet, har tillatt fortsettelsen av partiets evige innbilning om et selvforsynt Norge. Med en import på 50 prosent av nordmenns matforbruk er vi slettet ikke selvforsynt i dette landet, og la oss ikke leve i en illusjon om at man skal reversere utviklingen. Sist Norge var i krig var vi heller ikke selvforsynt, og hjelpen fra både Sverige og Danmark var helt essensiell. Gjensidig handel har til og med vist seg å være stabiliserende og fredsskapende, slik man blant annet så med Det europeiske kull- og stålfellesskapet.

Utenriksminister Jonas Gahr Støre holdt et innlegg om Norges rolle i FN på Det Norske Studentersamfund Chateau Neuf samme dag som regjeringen la frem sin nye asylpolitikk og en rapport om Norges utenriksinteresser. Da undertegnede konfronterte ham med en utfordring knyttet til legitimitet, og ikke minst troverdighet, når det er en stor mangel på koherens (samsvar) mellom norsk innenriks- og utenrikspolitikk, kom kun diplomatiske standard svar tilbake. Han avviste retorisk, at det var noen «korrelasjon» mellom land med høye landbrukssubsidier og summen av bistandspenger. Det er ikke en korrelasjon av disse faktorene knyttet i en årsakssammenheng, men det er en klar tendens at land som Norge, Japan og Sveits som gir en generøs sum i bistand, også er de landene som handler minst med fattige land.

Et videre argument fra utenriksministeren var at Norge handler med MUL-land (minst utviklede land). Toll- og kvotefri import av korn, mel og kraftfôr for disse landene ble innført, men gir i realiteten lite utslag for MUL-landene, som gjerne er nettoimportør av disse produktene. Dette er svært problematisk i og med at det har det en sterk signaleffekt. Utenriksministeren skryter på seg et bilde om et samvittighetsfullt Norge, mens regjeringen i realiteten implementerer pyntelover som ikke vil virke

inn på interne interessegrupper.

Denne fremstillingen kommer også tydelig frem i Støres svar på Kaare Bildens kritikk i Ny Tid den 12. september. Han skriver at Norges næring har «akseptert» så mye, men i realiteten er dette en meget skjev fremstilling av et norsk marked som ikke i noen særlig grad blir utfordret av u-land. Videre svarer han egentlig ikke på spørsmålene han blir utfordret på av Bilden. Har Norge tenkt å gå foran og kutte eksportsubsidiene? Hvorfor fortsetter Norge å legitimere produksjonssubsidiene som Kulkarni [fra Indian Farmers Union] vil ha vekk, når det er mulig å støtte landbruket på en annen måte?